

PIERDOMENICO BACCALARIO
EDUARDO JÁUREGUI

İLLÜSTRASYONLAR: STEFANO TURCONI

ÇEVİRİ: ÇİĞDEM ÖZTÜRK

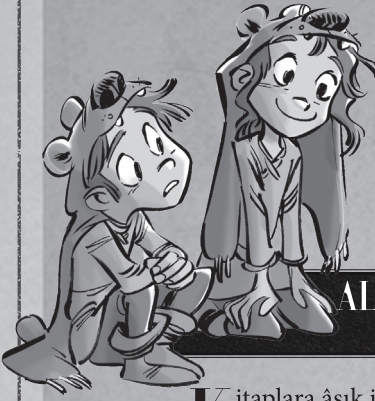

www.kayipavci.com.tr

www.kayipavci.com.tr

www.kayipavci.com.tr

www.kayipavci.com.tr

ALBA VE DIEGO CASTELLS

Kitaplara âşık iki **kardeş**; hele ki maceranın kahramanı bizzat kendileriye... Alba **resim yapmakta** iyi, Diego'nun ise hikâyeler ve kahramanlar konusunda **hafızası** müthiş.

NERO

Kitapların içinde yaşayan bir **mürekkep cini**. Bugüne kadar yazılmış tüm hikâyeleri bilir.

BEA TEYZE

Alba ve Diego'nun gizemlerle dolu teyzeleri. Kitapçısının **arka odasında** pek çok sır gizli.

KAYIP AVCI DÖRT BUÇUK

KITAP LARI

K SİLAHŞORLAR

LEO GUTENBERG

Dünyanın en tanınmış **edebiyat** eleştirmeni ama hep bir dedektif olmanın hayalini kurmuş.

BAY ZARGO

Dünyanın en büyük teknoloji **şirketi** Zargo Multitek'in başkanı. Kitaplara **alerjisi** var.

GUSTAV WART

Bu **adamcağız** Bay Zargo için çalışıyor ama neden olduğunu bilmiyoruz zira teknoloji hakkında **hiçbir şey bilmiyor**.

KAYIP KİTAP AVCILARI - DÖRT BUÇUK SİLAHŞORLAR
PIERDOMENICO BACCALARIO VE EDUARDO JÁUREGUI

Özgün ismi: El Cuento Más Maravilloso Jamás Escrito

© 2015 Book on a Tree

Türkçe yayın hakları:

© 2019 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Sertifika No: 46105

Çeviri: Çiğdem Öztürk

Editör: Seda Kostik

İllüstrasyonlar: Stefano Turconi

Özgün tasarım: Ginevra Bernabò

Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Zeynep Duman

ISBN: 978 605 198 325 7

I. Baskı: Ağustos 2019

II. Baskı: Mart 2024

Optimum Basım

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1

34295 Küçükçekmece İstanbul

Tel: 0212 463 71 25 Sertifika No: 41707

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30

Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul

Tel: (212) 245 08 39

e-posta: domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

En sevdiğim Parisliler, Ben ve Emily'ye

Fırsatlardan korkmayın, maceralara atılın.

Alexandre Dumas, *Üç Silahşorlar*, 1844

BİRİNCİ BÖLÜM

YER ALTI KİTAPÇISI

Zargo Multitek Şirket merkezinin neden Nevada Çölü'nün ortasına inşa edildiğini herkes biliyordu: gizlilik.

Mühendisler ordusunun yeni icatlarını meraklı gözlerden korumak için devasa binanın her bir detayını bizzat Celeris W. Zargo tasarlamıştı. Bu yeni icatlar arasında Z-Phone, Z-Tablet, Z-Pod ve yıllarca dünyayı ayağa kaldıran bütün “Z”li zamazingolar bulunuyordu.

Birkaç kilometrekarelik kara binalar çölün beyaz kumlarının ortasından fırlamıştı, bu binaları karmaşık bir lazer sensör sistemi, devriye gezen robot köpekler ve havada uçup

duran dronlar koruyordu. Ama aslında tesisin büyük kısmı toprağın altına, bir yeraltı labirentine gizlenmişti, söylentilere bakılırsa bu kısım otuz kat aşağı iniyordu.

Zargoplex'in yeraltı katlarında yürütülen gizli projelere dair basında sık sık türlü haberler çıkıyordu: yerçekimsizlik, kuantum enerjisi, zamanda yolculuk... Bay Zargo bu haberlerle dalga geçer, herhangi bir basın toplantısına başlarken Satürn'ün dördüncü uydusundaki gizli üssünden daha yeni döndüğünü söyleyiverirdi.

Fakat Zargo Multitek'in hiç kimsenin aklına gelmeyecek derinliklerinde saklı bir proje vardı. O kadar gizliydi ki, projenin gelişimini belgeleyecek bir arşiv bile yoktu. Resmi bir bütçesi bulunmuyordu. Hatta bir ismi bile yoktu. Her şeyden tuhafı da şuydu: Dijital iletişimle, ileri enerji sistemleriyle ya da herhangi bir öncü araştırmayla uzaktan yakından

alakası yoktu. Eski teknolojileri kullanıyordu, yani bin yıllık teknolojileri. Projeden sadece ve sadece iki kişi haberdardı: Bay Zargo'nun kendisi ve bu projeyi öneren adam.

Bu adam, yeraltındaki en tuhaf ve gizli odada, yüz yıllık bir çalışma odasında bir sandalyede oturmuş, maun bir masanın üstüne abanmıştı. Bu yuvarlak odada ne bilgisayar ne de ekran vardı. Sessizliği bozan bir bip sesi ya da elektronik bir sinyal de yoktu. Odaya cilalı bir demir kapı yerine, pirinç tokmağı çevrilerle açılan eski bir ahşap kapıdan giriliyordu. Yerler sentetik malzemelerle kaplı değildi, meşe döşemenin üzerinde kalın bir yeşil halı vardı. Etrafta buzlu camlar yerine sadece raflar vardı; tavana kadar uzanan, romanlarla, çocuk hikâyeleriyle, şiir kitaplarıyla, yemek kitaplarıyla, siyaset kitaplarıyla ve okumak istenebilecek daha ne varsa onlarla dolu yüksek mi yüksek raflar.

Ama burası bir kütüphane değildi. Bunu anlamak için yazarkasaya göz atmak yeterliydi. Hayır, burası bir kitapçıydı. Yerin bir kilometre altına gömülmüş bir kitapçı, çölün derinliklerinde tıpkı bir müze gibi korunan, kimsenin asla ve asla içindeki kitapları satın alamayacağı bir kitapçı. Neden oradaydı? Zargo Multitek'in en iyi sakladığı sır işte buydu.

Kitapçıdaki adamcağız, bir kâğıdın üzerine eski bir dolmakalemle ve yuvarlak mürekkep hokkasıyla bir şeyler yazıyordu. Bir an duraksadı ve sanki ilham arıyormuş gibi başının üzerindeki avizeye baktı, ardından bir süre daha yazmaya devam etti. Sonunda dolmakalemi maun masanın üzerine bıraktı ve yüzünde memnun bir ifadeyle arkasına yaslandı.

“Ah, Kafka, cancağızım,” dedi müsveddelerinden oluşan bir tomar kâğıdın yanında oturan kediye dönerek. “Birkaç bölüm daha yazarsam romanımı bitirmiş olacağım. Sahibin

Gustav'ın gelmiş geçmiş en iyi yazar olarak övgülere boğulduğunu görmeye hazır mısınız?”

Kafka yanıt vermedi. Zaten yanıt veremezdi. Gustav'ın siyam kedisi, bu kitapçının raf-ları arasında fare avlayarak geçirdiği uzun ve mutlu bir yaşamın ardından 1986'da ölmüştü. Onu Prag'ın en ünlü tahnitçisi Stanislav Druzak doldurmuştu. O zaman bu zamandır, kuyruğu yılankavi bir hareketle kalkık zarif bir Mısır Sfenski pozunda donup kalmış, yerinden milim kıpırdamamıştı. Son zamanlarda biraz tozlu görünüyordu.

“Sana söylemiştim, planımız işe yarayacak. Bana inanmıyordun, değil mi?” Gustav kıkır kıkır gülüyor, bir yandan da parmağını sallayarak mumyalanmış evcil hayvanına parmak sallıyordu.

Kafka sahibine umursamazca bakarken yeşil cam gözlerinden etrafındaki binlerce kitap yansıyor.

“Yok, yok, sen de babam da bana hiç inanamadınız...”

Gustav başını şöminenin üzerinde asılı duran heybetli portreye doğru çevirdi. Tabloda sert bakışlı, pos bıyıklı bir adam vardı. O da Gustav gibi iriyarıydı, burnu tıpkı onunki gibi kemerliydi, ama gözleri daha zeki bakıyordu, yüz hatlarıysa daha asildi. Tıpkı oğlu gibi, resimdeki adamın da neredeyse saçlarının tamamı dökülmüştü; onun da sırtında aynı tüvit ceketten vardı, fakat dirseklerindeki yamadan yoktu. Sol el parmaklarından birine, hilal üzerinde dolunay gibi görünen, esrarengiz sembollü ilginç bir altın yüzük takmıştı.

Gustav gözlerini bu yüzüğe dikti. Dişlerini sıktı. Her iki gözünün üzerini de kaplayan tek çizgi kaşı tıpkı bir tırtıl gibi büzüşmüştü. Takıntılı bir şekilde, ensesindeki kılkuuyruk saçlarına uzanana kadar kel başını okşayıp duruyordu.

“Peki,” dedi yüzünü buruşturarak, “size kim olduğumu göstereceğim...”

“GUSTAAAV!!!”

Adeta arkasından bir hayalet dürtmüşçesine iskemlesinden fırladı, babasıyla yüz yüze geldi ve bir sürü kâğıt yerlere saçıldı. Kaşlarının kılları diken diken oldu. Gözlüğü adeta yaydan çıkmış ok gibi havaya fırladı. Kafka’yı öyle sıkı kucakladı ki, hayvanın sert kıllarından bir toz bulutu havalandı. Gustav bir anlığına, bu öfkeli kükremenin babasının portresinden geldiğini zannetmişti. Fakat bu imkânsızdı, hayatta olamazdı.

Kapı tekmeyle açıldı ve bu sarsıntının gerçek sebebi tüm heybetiyle ve kibirliyle odaya daldı: Bu Bay Celeris W. Zargo’nun ta kendisiydi.

“Ahmak! Yalancı domuz! Eğer o aptal romanını basacağımı zannediyorsan yanılıyorsun!”

Gustav, öfkeden deliye dönmüş patronunun kendisine doğru ilerlediğini görünce Kafka’yı

elinden bıraktı ve hayli ağır olduğundan halının altındaki ahşap döşemeleri gıcırdatarak birkaç adım geriledi.

“Bay, Bay Zargo... Ne oldu şimdi?”

“Bir anlaşma yapmıştık! Kitapların imha edileceğini söylemiştin...” diye kükredi Zargo, koca işaret parmağını tıpkı bir tabanca namlusu gibi Gustav’a doğrultmuştu.

“Evet... Elbette... Ben...”

“Bekçilerin bunu engellemek için hiçbir şey yapamayacağına dair garanti vermiştin.”

“Elbette... Ama değil...”

“Çocukların en güzel hikâyeleri okumaktan vazgeçeceklerini söylemiştin.”

“Zaten öyle... Öyle oldu!”

“O zaman BUNA ne diyeceksin?”

Zargo ikiye katlanmış bir gazeteyi dalkavuk Gustav’ın yüzüne fırlattı, isabet alan Gustav yere yığıldı. Adamcağız silkinip güçbela dizlerinin üzerine dikildi, gazetenin dört bir yana

saçılmış sayfaları arasından kendine bir yol açtı ve başlığa baktı. Gözleri manşeti okuduğunda neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “PETER PAN KURTULDU!” diye bağıırıyordu devasa harfler, altında da “Lazer tabanca kayboldu, böylece Barrie'nin romanı özgün olay örgüsüne geri döndü,” yazıyordu.

Bir fotoğrafta bir grup çocuk güle oynaya bir kitapçada bu meşhur hikâyeyi okuyordu. Bir makale *Oz Büyücüsü* ya da *80 Günde Devri Âlem* gibi büyük klasiklere musallat olan gizemli edebi hastalık “olay örgüsü iltihabı”nın sadece gelip geçici bir grip olabileceği ihtimalinden bahsediyordu.

Gustav bir yandan okurken diğer yandan hızlı hızlı düşünüyordu. Sakinleşmeye ihtiyacı vardı, sonra da Bay Zargo'yu sakinleştirmesi gerekiyordu.

“Hepsi bu mu?” dedi tiz bir kakhaha atarak. “Sadece tek bir kitap? Sadece *Peter Pan*?”

“Ne demek ‘hepsi bu mu?’” diye kükredi Bay Zargo. Fakat bu kükreyiş belli bir güvensizlik duygusu barındırıyordu. Konu ne zaman edebiyattan açılrsa Zargo biraz sersemledi. İş konusunda üstüne yoktu. Teknolojide de çok iyiydi. Fakat kitaplar onun için büyük bir gizemdi, hem de hiç bulaşmak istemediği türden bir gizem. Sırf raflarla dolu bu yerde bulunmak bile tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Havada uçuşan tozlar çoktan burnunu rahatsız etmeye başlamıştı.

“Merak etmeyin Bay Zargo,” dedi ayağa kalkıp gazeteyi toplayan Gustav. “Hiçbir şey olmaz. İnsanın başına böyle şeyler gelebilir. Basit bir mürekkep hatası. Bu gazetede yazılarda karşınıza çıkabilecek küçük bir *harf hatası*.”

“Küçük bir *harf hatası* mı? Sen neden bahsettiğin farkında mısın? Saçma sapan konuşma!” diye kükredi Zargo, bir yandan da deli gibi yanan burnunu kaşıyordu.